

Сатрий.

Лажешъ мрженико! Азъ са признавамъ за сичко и ща да отида на смъртъ, но нѣма да излѣжа за Кремуция. Ако той и да ма обезчести, но азъ съмъ достоенъ за това. Ние не можахме да го погубимъ — ще да загинеме сами! Азъ та уважавамъ, Кремуций! (Слугите исхвърлятъ чръзъ оградата и двамата, свързани наедно).

Кремуций.

О, Римъ! о нещастна Италио! бѣдно мое отечество! каквото и да стане съ мене — никакво нещастие, никакви мъки сж не въ сила да надвиятъ оная скърбъ, която кѣса сърцето ми, като са смисла за твоето унижение! Моята скърбъ е застарѣла и скрита на вѣки: азъ ща да умра съ нея. Нѣма кому да я завѣщамъ!... Защо хората искатъ да ма погубатъ? Далечъ, далечъ отъ тѣхъ. Ако успѣя да се избава изъ тая примка, то ща да остава Италия, ща да бѣгамъ въ Германия, даже въ Сарматия... Тамъ баремъ азъ нѣма да виждамъ падението на моятъ народъ, нѣма да слушамъ латинското слово въ устата на злодѣите и на предатели. (Отива си въ къщи).
